

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Jiřím Kudřouskem, advokátem, se sídlem Osvooboditelů 2649, Louny, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. 643/UPS/2016-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 73/2017 – 58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 15 A 73/2017 – 58, **se zrušuje**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu (dále jen „napadené rozhodnutí“ a „stavební úřad“) ze dne 26. 10. 2016, č. j. MULNCJ 78256/2016, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby „*Přístavba a nástavba stávajícího zahradního domku č. ev. X Louny, stavba žumpy*“ na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území Louny (dále jen „stavba“).

[2] Stavební úřad v dubnu roku 2009 vlastním šetřením zjistil, že se na výše označených pozemcích nachází stavba zahradního domku, u které vlastník provedl přístavbu a nástavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu dle § 103 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Při kontrolní prohlídce bylo zjištěno, že rozměry stavby – zahradního domku nesouhlasí s dokumentací, na základě které bylo v roce 1977 vydáno kolaudační rozhodnutí. Stavební úřad ještě téhož roku zahájil řízení o odstranění stavby a zároveň vlastníka (žalobce) vyzval, aby pokud má zájem o dodatečné povolení stavby, o to požádal ve stanovené lhůtě a předložil zákonem vyžadované podklady. Žalobce měl prokázat, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje, a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

[3] Žalobce ve stanovené lhůtě o dodatečné povolení stavby nepožádal. Učinil tak až v roce 2012 poté, co stavební úřad zaslal účastníkům oznámení o pokračování v řízení. Pro nepředložení potřebných podkladů byla žádost zamítnuta. V únoru roku 2013 tak stavební úřad nařídil

odstranění stavby. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobce zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.

[4] V roce 2014 bylo opětovně určováno záplavové území Ohře, proto stavební úřad vyčkal s dalším pokračováním v řízení na nové vymezení aktivní zóny záplavového území. K tomu došlo dne 20. 1. 2015 opatřením obecné povahy. Změny ve vymezení aktivní zóny záplavového území se však nijak nedotkly pozemků, na kterých je umístěna stavba žalobce. V řízení o odstranění stavby se tedy od února 2016 pokračovalo a v květnu téhož roku rozhodl stavební úřad o odstranění stavby, kterou označil za nelegální. V reakci nato požádal žalobce o dodatečné povolení stavby. První zamítavé rozhodnutí žalovaný zrušil, proto stavební úřad dne 26. 10. 2016 vydal rozhodnutí nové (č. j. MULNCJ 78256/2016), jímž žádosti opět nevyhověl. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou. Předdeslal, že žalobce v letech 2000 až 2002 provedl změnu v užívání stavby (z rekreačního objektu na objekt k trvalému bydlení) a zároveň i změnu stavby (přístavbu a nástavbu), vyžadující příslušné povolení, aniž o ně požádal, takže šlo o nelegální stavbu. Existenci dobré víry, že stavební úřad nemá proti přestavbě námitky, považoval za vyloučenou. Z žádných listin předložených žalobcem nebylo možné dovodit, že za podmínky doložení potřebných dokumentů v budoucnu legalizaci nic nebrání. Ztotožnil se se žalovaným, že pojem stavba není v § 67 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v jeho znění účinném do 31. 7. 2010, obsažen, a proto je třeba jej vykládat v souladu s definicemi obsaženými ve stavebním zákoně. Uzavřel, že zmíněné ustanovení je třeba vyložit tak, že nezakazuje umístit, povolovat a provádět v aktivní zóně záplavového území pouze nové stavby, ale i veškeré stavební aktivity, které lze zahrnout pod pojem stavba, s výjimkou vyjmenovaných staveb. Zákaz se vztahuje i na nástavbu a přístavbu, o jejichž legalizaci žalobce usiluje. Ani text doplněný do § 67 odst. 1 vodního zákona s účinností od 1. 8. 2010, který z obecného zákazu vyloučil za určitých podmínek údržbu staveb a stavební úpravy, na tom nic nemění. Nástavba a přístavba, které žalobce provedl, nejsou stavebními úpravami ani údržbou stavby, takže nejsou ze zákazu vyňaty. Soud nepřisvědčil argumentu, že předmětná stavba nebyla provedena na pozemku, kde to právní předpis zakazuje, ale na stávající stavbě. Pokud byla u zahradního domku v minulosti žumpa či jímka, ve stavebním povolení ani kolaudačním rozhodnutí z roku 1977 o nich není zmínka. Jestli ji žalobce podle svého tvrzení v roce 2008 nahradil novou žumpou, šlo o nepovolenou stavbu, již nelze považovat za údržbu či stavební úpravy dovolené § 67 odst. 1 vodního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2010. Krajský soud uznal, že žalovaný se měl zabývat námitkou, že správní orgány byly povinny rozhodovat tak, aby ve skutkově shodných či obdobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný však podle soudu správně konstatoval, že pokud byly na stejném území jiné stavby povoleny, musely být předtím splněny zákonné podmínky, což ale neznamená, že bude povolena jakákoli stavba v oblasti. Pokud žalobce neuvedl dostatek údajů k posouzení shodnosti či podobnosti různých případů, bylo vyjádření žalovaného v napadeném rozhodnutí dostačující. Žalobce neprokázal splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby, v řízení naopak vyšlo najevo, že stavbu pro rozpor se zákonem dodatečně povolit nelze. Zdůraznil, že rozhodná je právní úprava účinná v době, kdy se rozhoduje o dodatečném povolení stavby. Proto není relevantní, že stavba vznikla v době, kdy se nejednalo o aktivní zónu záplavového území. Podstatné je, že v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí již tato zóna vymezena byla. Jde plně k tíži žalobce, že nebyl dostatečně aktivní v době, kdy podle jeho mínění dodatečnému povolení stavby nic nebránilo.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) namítá, že se krajský soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[7] Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Stěžovatel má za to, že § 67 odst. 1 vodního zákona byl nesprávně vyložen a aplikován a setrvává na názoru, že jsou přípustné stavební úpravy, rekonstrukce, opravy a změny užívání staveb, které se v aktivní zóně záplavových území již legálně nacházejí. Zákonný zákaz se vztahuje pouze na nové stavby, o čemž svědčí i novelou (od 1. 8. 2010) doplněná část věty za středníkem, podle níž zákaz (umístit, povolovat a provádět stavby) neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů. Stěžovatel novou stavbu nepostavil, provedl pouze „přestavbu – přístavbu“ stávající legální stavby. Část přístavby, která rozšiřuje půdorys, je postavena na pilotech, což umožňuje případný průtok vody, takže ke zhoršení odtokových poměrů nedošlo. Nástavba nebyla provedena na pozemku, kde to právní předpis zakazuje, ale pouze na stávající stavbě, která na daném místě stála dřív, než došlo k omezení, a proto se jí zákaz netýká.

[8] Pokud jde o stavbu žumpy, stěžovatel si není vědom, že nebyla v roce 1977 povolena ani zkolaudována (nemovitosti později zdědil), a upozorňuje, že patří mezi stavby pro jímání a odvádění odpadních vod, které § 67 odst. 1 vodního zákona uvádí mezi výjimkami ze zákazu.

[9] Krajský soud pochybil, když aproboval postup správních orgánů, které posuzovaly splnění podmínek pro povolení stavby podle právní úpravy účinné v době jejich rozhodování, tj. v roce 2016. Stavba ve své současné podobě stála již v době, kdy byla oblast změněna aktivní zónu záplavového území. Je proto absurdní, aby musela být odstraněna stavba realizovaná v době, kdy jejímu povolení nic nebránilo. Stěžovatel považuje za podstatné, že po léta, celou dobu existence, je stavba užívána bez újmy pro okolí a nebyla ohrožena povodněmi; navíc se plánují úpravy toku Ohře, které pak mohou vést i k vynětí předmětné oblasti z aktivní zóny záplavového území.

[10] Stěžovatel trvá na tom, že přestavba – přístavba byla provedena v letech 2000 až 2002 (rok 2008 zhotovitel projektové dokumentace uvedl z jemu neznámých důvodů nesprávně) a tehdy byla v souladu s předpisy a legalizovatelná. Přípouští, že měl požádat o stavební povolení, ale tehdy to nevěděl a navíc byly následně legalizace nepovolených staveb v té době běžné. Činil k tomu postupné kroky a byl v dobré víře, že doloží-li v budoucnu dokumenty potřebné pro stavební povolení v době realizace, legalizaci nic nebrání.

[11] Stěžovatel se vymezil vůči závěru krajského soudu, že žalovaný se vyjádřil k namítanému rozdílnému přístupu správních orgánů k povolování různých staveb na stejném území dostatečně a trval na tom, že při výkladu § 67 odst. 1 vodního zákona zastávaném správními orgány i soudem by ohledně ostatních staveb splnění zákonných podmínek prokázáno být nemohlo. Správní orgán je povinen vysvětlit, proč se v typově obdobných případech chová ke každému subjektu jinak.

[12] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, námitky stěžovatele považuje za opakované a nedůvodné, proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu z důvodu, který stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil.

[14] Podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona lze stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem dodatečně povolit, pokud (kromě splnění ostatních podmínek) stavebník nebo její vlastník prokáže, že není provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje.

[15] Podle § 67 odst. 1 vodního zákona ve znění účinném do 31. 7. 2010 se v aktivní zóně záplavových území nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky.

[16] Novelou provedenou zákonem č. 150/2010 Sb. byl s účinností od 1. 8. 2010 do textu § 67 odst. 1 vodního zákona v závěru za středník doplněn dovětek: „*to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů*“.

[17] Citovaná zákonná úprava sleduje legitimní cíl zamezit stavebnímu rozvoji v oblastech stanovených aktivních zón záplavových území, jež při povodni odvádí rozhodující část celkového průtoku, a tak bezprostředně ohrožují život, zdraví a majetek lidí [§ 2 písm. e) vyhlášky č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území]. Vymezení aktivního záplavového území vodoprávním úřadem je velkým zásahem do práv vlastníků nemovitostí, které se v dané oblasti nacházejí. Děje se tak však ve veřejném zájmu, kterým ochrana před povodněmi nepochybně je. Konkrétním důvodem pro stavební omezení je zachování volného území pro neškodný odtok povrchových vod při povodni a zabránění jejich možnému znečištění.

[18] V projednávané věci je nesporné, že stavba se nachází v aktivní zóně záplavového území a v letech 2000 až 2002 na ní stěžovatel provedl změny (přístavbu a nástavbu) bez toho, že by požádal stavební úřad o jakékoli povolení. O žádosti o dodatečné povolení realizovaných změn rozhodoval stavební úřad podle předpisů účinných ke dni svého rozhodnutí, stejně jako žalovaný. V době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí bylo podle tehdy (i dnes) účinné právní úpravy pro úspěch žádosti o dodatečné povolení nezbytné prokázat, že se na předmětnou stavbu nevztahuje zákaz stanovený ve výše citovaném ustanovení vodního zákona, který je zvláštním právním předpisem, o kterém hovoří § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona.

[19] Námitka nesprávného posouzení právní otázky, zda § 67 odst. 1 vodního zákona bránil vyhovění žádosti stěžovatele o dodatečné povolení stavebních úprav jeho zahradního domku provedených v letech 2000 až 2002, není důvodná.

[20] Krajský soud správně vyložil, že podle § 2 odst. 4 a 5 stavebního zákona pojem stavba zahrnuje i změnu dokončené stavby v podobě nástavby a přístavby, které stěžovatel realizoval. Zákaz povolit tyto stavební změny stanovený v § 67 odst. 1 vodního zákona se proto vztahuje i na bez povolení realizované úpravy legálně postaveného zahradního domku stěžovatele. Dopad

zákazu nelze v rozporu s textem ustanovení vodního zákona vyloženého za užití definic obsažených ve stavebním zákoně zúžit pouze na stavby nové v tom smyslu, jak je chápe stěžovatel. (Novou) stavbou jsou i jím realizované stavební změny původní, povolené stavby domku. Stěžovatel neuvedl žádnou argumentaci k tomu, že stavební změny jím provedené mají být nahlíženy jako údržba stavby či její úprava, která není nástavbou či přístavbou, jak je definuje stavební zákon. Naopak výslovně připustil, že část přístavby rozšiřuje půdorys původní stavby, což ji spolehlivě řadí mezi změny dokončené stavby uvedené pod § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona. Že je provedena technicky tak, že nezhoršuje odtokové poměry (na pilotech), není relevantní. To by se posuzovalo pouze u stavební úpravy či údržby stavby.

[21] Námitku, že nástavba nebyla provedena na pozemku, kde to právní předpis zakazuje, ale na stávající stavbě, krajský soud správně vypořádal poukazem na již výše uvedený a odůvodněný závěr, že nástavba je změnou dokončené stavby, tj. stavbou podle stavebního zákona, a proto se na ni zákaz vztahuje.

[22] Krajský soud rovněž zcela správně uvedl, že správní orgány nepochybily, když posuzovaly splnění podmínek pro dodatečné povolení změn stavby podle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí. Pro vyhovění žádosti o dodatečné povolení stavby není rozhodné, zda stavba splňovala kritéria pro přivolení stavebního úřadu v době, kdy byla bez potřebných povolení provedena, ani v době podání žádosti. Podle ustálené judikatury správních soudů je pro účely vydání rozhodnutí ve stavebním řízení rozhodující skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018 - 37, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 As 167/2019 - 44). Např. v posledně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Jestliže stěžovatel namítá, že v době, kdy se stavbou započal, byla v souladu s tehdy účinným územním plánem a nový územní plán by neměl být aplikován retroaktivně, je třeba uvést, že [...] správní orgány rozhodují na základě skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí, nikoli v době podání žádosti, což se týká i územního plánu, z něž při rozhodování vychází (viz rozsudky ze dne 25. 9. 2008, č. 6 As 23/2006-98, ze dne 15. 2. 2012, č. 1 As 73/2011-316, a ze dne 26. 2. 2015, č. 7 As 261/2014 - 42)*“. Že byly nepovolené změny stavby provedeny ještě v době, kdy nestála v aktivní zóně záplavového území, není podstatné, stejně jako její dlouholeté bezproblémové užívání nebo budoucí plány úpravy toku Ohře. Stěžovatel měl postupovat podle práva tak, že si nejprve opatří potřebná povolení a poté stavbu v souladu s nimi provede.

[23] V souvislosti s výše uvedeným soud dodává, že stavební úřad nemůže aplikovat na dodatečné povolení stavby, resp. její změny, mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné povolovací řízení. Je třeba trvat na tom, aby žadatel v řízení o dodatečném povolení stavby bezesbytku prokázal splnění všech podmínek, za kterých by bylo lze vydat povolení v klasickém řízení. Postup v rozporu s právem (nepodání žádosti o řádné povolení) přitom nezakládá legitimní očekávání stavebníka pro řízení ve věci dodatečného povolení. Případné negativní důsledky je třeba klást k tíži stavebníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36). V dané věci se jedná zejména o následek spočívající v zahrnutí území, kde se stavba nachází, do aktivní zóny záplavového území, kde je stavební činnost výrazně omezena, což znemožňuje vyhovění žádosti.

[24] Pokud jde o námitku porušení zásady ochrany dobré víry, stěžovatel pouze zopakoval to, co uvedl již v žalobě. Krajský soud se s touto výtkou dostatečně vypořádal v odstavci 19 odůvodnění napadeného rozsudku. Jelikož s jeho závěry stěžovatel nijak konkrétně nepolemizuje, postačí na ně pouze odkázat jako na správné.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že krajský soud měl přisvědčit jeho argumentaci, že je správními orgány diskriminován, neboť stavby jiných stavebníků ve stejné oblasti byly povoleny.

[26] Správní orgán je povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jde o jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, tzv. zásadu materiální rovnosti, která je mj. jedním z pramenů ochrany legitimního očekávání (nepřekvapivosti). Tato zásada je úzce provázána se zásadou individualizace, zakotvenou v tomtéž ustanovení, podle níž správní orgán dbá i na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Na straně jedné platí, že každý případ řešený správním orgánem je svým způsobem jedinečný a jeho řešení musí vycházet z konkrétních okolností případu. Na straně druhé však musejí postupy správního orgánu naplňovat požadavek předvídatelnosti a musí být respektována ustálená správní praxe. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, bod [24]: *„Pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově týchž či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Existence možnosti účastníků řízení spolesnout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu - právní jistoty.“*

[27] Z tvrzení samotného stěžovatele, jakož i z obsahu správního spisu je zřejmé, že dni, v němž byla v okolí předmětné stavby vymezena aktivní zóna záplavového území řeky Ohře, předcházelo období, kdy jeho ani okolní pozemky v takové zóně zařazeny nebyly, takže nepodléhaly omezením s tím spojenými. V žalobě pak upozornil na šest konkrétních staveb, o nichž je přesvědčen, že byly postaveny nebo legalizovány v době, kdy na daném území již byla aktivní zóna záplavového území stanovena.

[28] Krajský soud zkritizoval vyjádření žalovaného, že obdobná odvolací námitka se netýká předmětu řízení, ale zároveň v napadeném rozhodnutí našel věcnou reakci na tuto výtku, proto zjištěné vadě nepřiznal vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že pokud byly zmiňované stavby povoleny, muselo být prokázáno splnění zákonných podmínek, přičemž to neznamená, že bude následně povolena jakákoli jiná stavba v oblasti. Nejvyšší správní soud považuje takové vyjádření žalovaného za nicneříkající, neboť z něj plyne vlastně pouze to, že možná tyto stavby nebo některé z nich povoleny nebyly, a ty řádně či dodatečně povolené musely splnit zákonné podmínky, což ale pro jiné stavby z hlediska předvídatelnosti získání povolení není rozhodné. Souhlasí však s krajským soudem v tom, že ten nemohl posoudit sám, zda se u zmiňovaných okolních staveb jednalo o skutkově obdobné případy, neboť v žalobě scházely konkrétní údaje, zejména o datech získání příslušných povolení. Neposkytl-li stěžovatel dostatek údajů ke zhodnocení, zda existují skutkově shodné nebo podobné případy, ohledně nichž bylo rozhodováno, nemohl soud posoudit důvodnost námitky tvrdící porušení zásady materiální rovnosti.

[29] Lze dodat, že stěžovatel jistě měl právo na to, aby mu správní orgán poskytl relevantní odpověď na výtku rozdílného přístupu k obdobným případům. Nicméně je třeba mít také na paměti, že nezákonná správní praxe legitimní očekávání nezakládá. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86, uvedl následující: *„[ú]častník řízení se však nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích*

prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán (shodně též např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35). Stěžovatel tedy nemůže očekávat, že by v případě, že stavební úřad u jiných nemovitostí v rozporu se zákonem povolil stavbu na území, kde to zákon zakazuje, dosáhl vyhovění své žádosti bez toho, že by prokázal splnění zákonných podmínek.

[30] Protože neposkytnutí řádné odpovědi na odvolací námitku stran nerovného přístupu ve srovnatelných případech nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o potvrzení zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavebních změn, není rozsudek krajského soudu v části, kde neshledal na základě v žalobě uplatněné námitky důvod pro jeho zrušení, nezákonný.

[31] Pokud jde o stavbu žumpy, stěžovatel již v žalobě namítal, že původně byla žumpa u rekreačního objektu zděná, ale pro nevyhovující technický stav byla změněna (instaloval žumpu plastovou). Zákaz stanovený v § 67 odst. 1 vodního zákona se na ni podle jeho mínění nevztahuje, neboť nové provedení lze podřadit pod údržbu stavby či stavební úpravy a zároveň pro žumpu platí přímo v tomto ustanovení zakotvená výjimka, neboť jde o stavbu pro jímání vod a odvádění odpadních vod.

[32] Krajský soud k tomu uvedl pouze to, že v roce 2008 umístěná žumpa je novou, nepovolenou stavbou, a proto ji nelze považovat za údržbu či stavební úpravy. K otázce, zda je stěžovatelem realizovaná žumpa stavbou pro jímání vod či odvádění odpadních vod, pro kterou zákaz umístění, povolení či provedení v aktivní zóně záplavové oblasti neplatí (srov. výše text § 67 odst. 1 vodního zákona), se vůbec nevyjádřil. V tomto rozsahu je tedy rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Tato vada je důvodem, proč musí být napadený rozsudek zrušen.

[33] V projednávané věci je skutečně podstatné, zda šlo u žumpy podle opatřených skutkových zjištění o stavbu novou, či o údržbu nebo stavební úpravy původní žumpy. Po novele totiž vodní zákon omezil dosah zákazu stavebních činností v záplavovém území tak, že z něj vyňal ty, které lze podřadit pod pojem údržba či stavební úprava, splňují-li podmínku, že nezhorsí odtokové poměry. Stěžovatel žádnou argumentaci k otázce, proč v roce 2008 na pozemku u domku umístěná plastová žumpa není novou stavbou, případně proč má být považována za údržbu původní zděné žumpy, případně její stavební úpravu, neuvedl. Dílčí závěr krajského soudu, že realizace předmětné žumpy nespadá pod pojem údržba či stavební úprava, tedy nevyvracel. V novém řízení se tedy krajský soud zaměřil pouze na ověření, zda napadené rozhodnutí obsahuje stran žumpy, o jejíž dodatečné povolení stěžovatel v roce 2016 požádal, přezkoumatelný závěr a v závislosti na výsledku pak posoudí pouze to, zda je stavbou pro jímání vod či pro odvádění odpadních vod, a pokud ano, zda § 67 odst. 1 vodního zákona bránil vyhovění žádosti v tomto rozsahu.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první, s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[35] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, krajský soud je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí. V dalším řízení proto krajský soud posoudí důvodnost žaloby znovu, včetně otázky, zda se na stavbu žumpy vztahuje výjimka ze zákazu stavební činnosti v záplavovém území.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci krajský soud.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu